

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט נעם סולברג

ע"ו 29369-06-11

1689/11
18
10/10/11

בעניין:

ר"ר סופיה כלנקי

ע"י ב"כ עו"ד ערן קייזמן ועו"ד יוסי חזן

המעוררת

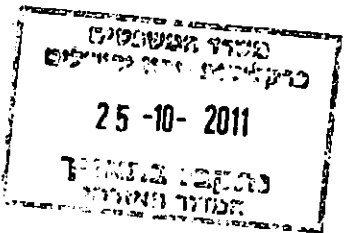
נגד

משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד כוחמר חאגי יחיא

סגן בכיר לפרקליטת מחוז ירושלים (אזרחי)

המשיב

פסק דין

1. ערעור על צו להתליית רשימה של המעוררת - רופאה מומחית בפתולוגיה - למשך חודשיים ימים.
2. הצו ניתן כאמצעי משמעת על-פי סעיף 41 לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ו - 1976 (להלן - הפקודה), בהחלטתו מיום 18.5.11 של כבוד הנשיא (בדימוס) של בית המשפט המחוזי בירושלים, ר' זילר, אשר אליו הואצלו טמכויות שר הבריאות כענייני משמעת לפי הפקודה.
3. המשנה למנכ"ל משרד הבריאות הגיש קובלנה נגד המעוררת בשל רשלנות חמורה במילוי תפקידה. חולה סבל מבלוטה כלחית ימין, שבלטה גם לחלל הפה, גם החוצה. נעשתה לו ביופסיה. המעוררת אבחנה את תוצאות הבדיקה ההיסטולוגית כ- PLEOMORPHIC ADENOMA. הגנע הוצא בשלמותו ולחולה לא ניתן טיפול נוסף. כעבור 3 שנים שוב הרגיש החולה נפיחות במקום הניתוח. לאחר בירור אובחן כסובל מ- ADENOID CYSTIC CARCINOMA של בלוטת הרוק עם גרורות לריאות. הסתבר שאלו הן גרורות מן הגידול הקודם, 3 שנים קודם לכן.
4. כמצוות סעיף 44 לפקודה מינה שר הבריאות ועדה על מנת שהמעוררת תוכל להתגונן ולטעון את טענותיה. המעוררת הודתה כאמור בקובלנה, והוועדה מצאה אותה אשמה כרשלנות החמורה שיוחסה לה. לאחר שמיעת טיעונים נוכחה הוועדה לרעת ששני הצדדים מסכימים כי רי יהיה כאמצעי משמעת של נזיפה. הוועדה ציינה כי שנים ארוכות עוסקת המעוררת בפתולוגיה ואף פעם לא טעתה טעות מסוג זה. אין חשש שתחזור וטעה בעתיד, וגם אי אפשר להתעלם מטעות ראשונית שעשה הממונה על המעוררת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ע"ו 29369-06-11

לפני כבוד השופט נעם סולברג

כבדתי, וזו השפיעה על הלך המחשבה של המערערת כעת הבריקה שעשתה. הוועדה המליצה לנקוט כלפי המערערת באמצעי משמעת של נזיפה.

5. כבוד השופט (כדימוס) ו' זילר ציין בהחלטתו כי גם אם טעות בכגון דא היא נדירה, אין זו סיבה לפטור מאחריות: "תוצאות בדיקה פתולוגית יכולות לחרוץ גורל חיי אדם. סרטן שלא נחשף ולא יטופל ולא יזכה לטיפול הוא פצצה האמורה להתפוצץ ביום מן הימים ולסכן את חיי המטופל. שומה לכן על המומחה הפתולוגי להיזהר, קלה כחמורה בבחינת החומר אותו הוא בודק". לא היה קושי בפיענוח תוצאות הבריקה. הנזיפה "היא חגובה עונשית בלתי פרופורציונלית בולטת לטעות שאין לה סיבה". חרף הנימוקים לקולא, והגם שככלל אין מקום להתערב בהמלצות ועדות המשמעת, הרי שמדובר בארוע קיצוני שמחייב התערבות. לרוב כבוד השופט (כדימוס) זילר, הרשלנות החמורה שארעה מחייבת התליית הרישיון. במתיחת השיקולים לקולא, באמור בהחלטה, "עד למקסימום האפשרי", נקבעה בהחלטה תקופת התלייה בת חודשיים.

6. כערעורה טוענת המערערת כי מדובר בטעות אנוש, וכי זו נבעה גם מטעות קודמת של מנהל המחלקה; הוועדה ייחסה לכך משקל, אך כבוד השופט (כדימוס) ו' זילר התעלם מכך בהחלטתו; הייתה זו טעות שלא לאמץ את העמדה העונשית המשותפת לשני הצדדים ואת המלצת הוועדה המקצועית; 40 שנה עוברת המערערת כפתולוגיה ולמיטב ידיעתה זו לה הפעם הראשונה שבה היא טועה באבחנה; עונש התליית רישיון לפרק זמן כה ארוך שמור לארועים קיצוניים שבהם מדובר ברשלנות של רופא שזולזל בצדה; המערערת הפיקה את הלקח הנדרש ואין הצדקה להתליית רישיונה.

7. מנגר טוען כי משרד הבריאות כי המשרד נהג כעניינה של המערערת לפי דין, בסמכות, בסבירות, במידתיות, הכל בהתבסס על שיקולים ענייניים ומקצועיים; לא נפל פגם מינהלי בהחלטה נשוא הערעור ואין הצדקה להתערב ולשנותה; התליית הרישיון נועדה להגן על האינטרס הציבורי, למנוע פגיעה בציבור ובאמונו במערכת הבריאות; סמכות ההחלטה כענייני משמעת נתונה לשר הבריאות או למי שהואצלה אליו הסמכות, אך הסמכות אינה נתונה לוועדה; מן הראוי להעריך שיקולים ציבוריים על פני השיקולים האישיים של המערערת; פדופ' הרשקו, נציב תלונות הציבור, לא קיבל את טענתה של המערערת על ההשפעה שהושפעה מטעות קודמת של מנהל המחלקה, עור בשלב בדיקת התלונה, וקבע על סמך ניסיונו כי טעות באבחנה של בדיקה פתולוגית היא חוצאה של בדיקה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ע"ן 29369-06-11

לפני כבוד השופט נעם סולברג

שטחית"; החלטת כבוד השופט (כדימוס) ו' זילר משקפת, לדברי כ"כ משרד הבריאות, את מכלול השיקולים הרלבנטיים, בכלל זה טענות לקולא ונסיכות אישיות של המערערות; חומרת הרשלנות והאינטרס הציבורי מחייבים עונש של התלייה; הלכה פסוקה היא כי בית המשפט יימנע מלהתערב ככגון דא, כל עוד אין מדובר בסטיה מהותית משיקול רעת ראוי.

8. שקלתי את טענות כ"כ הצדדים מזה ומזה, ונחתי דעתי על האינטרס הציבורי ועל זה האישי. עשרות שנות עבודה מן הראוי לזקוף לזכותה של המערערת, כנראה ללא דופי. רשלנות חמורה באירוע אחד, לא צריכה להעיב על עבודתה המסורה והברוכה. מעיקה גם הטעות הקודמת, של מנהל המחלקה, שהייתה לה השפעה על הטעות של המערערת. גם אין זה חזון נפרץ, כירע, שלא לאמץ את המלצת הוועדה, כדרך שעשה כבוד השופט (כדימוס) ו' זילר בהחלטתו. כרם, לא נמצא בהחלטתו פגם מן הפגמים שמצריקים התערבות ככגון דא. אורכה, דומה כי החלטתו איננה רק סבירה, אלא מתוייבת המציאות. עלינו לשוות לנגד עינינו את החולה שסכל מן הטעות, את הציבור שמייחל לכך שטעות שכוז לא תארע. כחיי אדם עסקינן. כאחריות מקצועית של רופא. נזיפה גרידא, כנסיכות העניין רגן, אין כה די כרי לבטא את חומרת הרשלנות; כנזיפה אין מסר ראוי כלפי הציבור ככלל וכלפי הרופאים בפרט. התליית הרישיון היא הכרחית. ההתחשכות בנסיכותיה האישיות של המערערת, כעברה המקצועי שהוא ללא דופי, כיתרומתו של מנהל המחלקה, בהמלצתה של הוועדה, באה לידי ביטוי מספק בתקופת ההתליה הקצרה. אך מבלעדי התלייה – אי אפשר.

9. אשר על כן החלטתי לרחות את הערעור.

ניתן היום, כ"ג בתשרי תשע"ב (21.10.11), בהעדר הצדדים.
המוכירות תשלח העתק פסק הדין לכ"כ הצדדים.

